

**«ANNEX VII
Jutjats penals**

Província	Seu Partit judicial número	Observacions	Nombre de jutjats
<i>Comunitat Valenciana</i>			
Alacant:	3 8	Estenen la seva jurisdicció als partits judicials números 4, 8 i 13.	7
			2
Total			9
Castelló:	1		3
Total			3
València:	6		12
Total			12»

Article tercer.

Es modifica l'article 20.1 de la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i de planta judicial, en els termes següents:

«El Govern pot modificar el nombre i la composició dels òrgans judicials establerts per aquesta Llei, mitjançant la creació de seccions i jutjats, sense alterar la demarcació judicial, escoltat el Consell General del Poder Judicial i, si s'escau, la comunitat autònoma afectada.

Per reial decret, a proposta del ministre de Justícia i amb l'informe previ del Consell General del Poder Judicial, es poden transformar jutjats d'una classe en jutjats d'una classe diferent de la mateixa seu, tinguin l'ordre jurisdiccional que tinguin.

Quan el jutjat que es transformi estigui en funcionament i tingui procediments pendents, conserva la seva competència sobre aquests fins a la seva conclusió.»

Disposició transitòria única.

Mentre no entrin en funcionament els jutjats de primera instància i instrucció corresponents a les noves circumscripcions territorials creades per aquesta Llei, mantenen la seva competència els òrgans judicials que la tinguin a l'entrada en vigor d'aquesta disposició.

Disposició final primera. Facultats de desplegament.

El Govern ha de dictar totes les disposicions que siguin necessàries per a l'execució i el desplegament del que preveu aquesta Llei.

Disposició final segona. Entrada en vigor.

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 13 de juliol de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

16716 LLEI 27/1998, de 13 de juliol, sobre sancions aplicables a les infraccions de les normes que estableix el Reglament (CE) número 2271/96, del Consell, de 22 de novembre, relatiu a la protecció davant l'aplicació extraterritorial de la legislació d'un país tercer. («BOE» 167, de 14-7-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

El Consell de la Unió Europea ha aprovat el Reglament (CE) número 2271/96 (DO L 309, de 29 de novembre de 1996, p. 1), de 22 de novembre, relatiu a la protecció contra els efectes de l'aplicació extraterritorial de la legislació adoptada per un tercer país, i contra les accions que s'hi basen o se'n deriven, i en la mateixa data una acció comuna (96/668/PESC) (DO L 369, de 29 novembre de 1996, p. 7), per tal d'evitar efectes adversos i que no es compleixin els objectius que persegueix la Comunitat, entre altres, la contribució al desenvolupament harmoniós del comerç mundial i la supressió progressiva de les restriccions en els intercanvis mundials, i la lliure circulació de capitals entre estats membres i països tercers en el màxim grau possible.

D'altra banda, i respectant degudament les normes del dret internacional, un altre dels objectius del Reglament (CE) i d'aquesta Llei és la consecució d'un comerç lleial que eviti les possibles aplicacions extraterritorials del dret de determinats països, aplicació extraterritorial no admesa per la comunitat internacional.

El Reglament (CE) número 2271/96, de 22 de novembre, estableix que cada Estat membre és el que ha de determinar les sancions que s'han d'imposar en cas de vulneració de qualsevol disposició pertinent d'aquest Estat. Aquesta Llei respon a aquesta finalitat, que pretén aconseguir la tutela dels interessos legítims espanyols, i disposar dels instruments jurídics necessaris per evitar els efectes de les disposicions normatives que contravenen al dret internacional.

Aquesta Llei es dicta a l'empara dels títols competencials que la Constitució atribueix en exclusiva a l'Estat, d'acord amb el que disposa l'article 149.1.3a, 10a i 13a, referits a les relacions internacionals, el comerç exterior i les bases i la coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, respectivament.

Article 1. Objecte.

Aquesta Llei té per objecte determinar les sancions que corresponen a les infraccions que resulten de l'a-

plicació, a Espanya, del Reglament (CE) número 2271/96, de 22 de novembre, relatiu a la protecció contra els efectes de l'aplicació extraterritorial de la legislació adoptada per un país tercer.

CAPÍTOL I

Infraccions

Article 2. *Notificació i informació sobre mesures extraterritorials.*

1. Quan els interessos econòmics o financers de qualsevol persona, de les que preveu l'article 11 del Reglament (CE) número 2271/96, siguin afectats, directament o indirectament, per les lleis esmentades a l'annex d'aquest mateix Reglament (CE) o per accions que s'hi basen o se'n deriven, aquesta persona ho ha de notificar a la Comissió Europea en un termini de trenta dies a partir de la data en què hagi tingut coneixement de la informació. Quan siguin afectats els interessos d'una persona jurídica, aquesta obligació recau sobre els directors, executius i altres persones amb responsabilitat de gestió.

2. A instància de la Comissió Europea o de la Secretaria d'Estat de Comerç, Turisme i de la Petita i Mitjana Empresa del Ministeri d'Economia i Hisenda, la persona ha de proporcionar tota la informació pertinent als efectes del Reglament (CE) número 2271/96, d'acord amb la sol·licitud rebuda, en un termini de trenta dies a partir de la data de la sol·licitud.

La informació de caràcter confidencial o subministrada a títol confidencial està emparada per l'obligació de secret professional.

3. Tota la informació ha de ser facilitada a la Comissió Europea, directament o per mitjà de l'autoritat competent al Regne d'Espanya, per rebre la informació a què fa referència el paràgraf tercer de l'article 2 del Reglament (CE) 2271/96, del Consell, i que és la Secretaria d'Estat de Comerç, Turisme i de la Petita i Mitjana Empresa del Ministeri d'Economia i Hisenda.

4. L'incompliment del que disposen els apartats anteriors es considera infracció greu.

No obstant això, el compliment de l'obligació de notificació a què es refereix l'apartat 1 d'aquest mateix article fora del termini assenyalat i abans de la recepció de la sol·licitud d'informació a què es refereix l'apartat 2 anterior, es considera infracció lleu.

Article 3. *Denegació de cooperació.*

1. Cap persona de les que preveu l'article 11 del Reglament (CE) número 2271/96, no ha de respectar directament ni per mitjà d'una filial o intermediari, de manera activa o per omissió deliberada, els requisits o les prohibicions, incloent-hi els requeriments de jutjats estrangers, basats en els textos legislatius que s'esmenten a l'annex del Reglament (CE) número 2271/96, o que se'n deriven de manera directa o indirecta, o en les accions que s'hi basen o se'n deriven.

2. L'incompliment de la prohibició que estableix l'apartat anterior es considera infracció greu.

CAPÍTOL II

Règim sancionador

Article 4. *Responsables de les infraccions.*

1. Es consideren responsables de les infraccions que estableix aquesta Llei les persones que preveu l'article 11 del Reglament (CE) número 2271/96.

2. En el cas de l'últim incís de l'apartat 1 de l'article 2 d'aquesta Llei, han de respondre solidàriament la persona jurídica i els directors, els executius i les altres persones amb responsabilitat de gestió.

3. Està exonerat de responsabilitat el que incompleixi el que estableix l'apartat 1 de l'article 3 d'aquesta Llei quan hagi obtingut prèviament l'autorització de la Comissió Europea a què es refereixen els articles 5 i 7.b) del Reglament (CE) número 2271/96.

Article 5. *Sancions.*

1. Les infraccions a què es refereix aquesta Llei se sancionen:

- Amb una multa de 250.000 a 1.000.000 de pessetes si la infracció és de caràcter lleu.
- Amb una multa d'1.000.001 a 10.000.000 de pessetes si la infracció és de caràcter greu.

2. La determinació de la quantitat de les multes assenyalades a l'apartat 1 d'aquest mateix article dins els límits esmentats s'ha de fer atenent en cada cas la quantitat dels interessos econòmics o financers afectats, la reiteració en la comissió d'infraccions i el grau d'intencionalitat.

Quan els interessos econòmics o financers afectats superin la quantitat de 1.000 milions de pessetes, la infracció greu pot ser sancionada amb una multa superior a 10.000.000 de pessetes, proporcional als interessos econòmics o financers en presència, i de 100.000.000 de pessetes com a màxim.

Article 6. *Procediment sancionador.*

1. Les infraccions que estableix aquesta Llei són sancionables de conformitat amb el que estableixen el títol IX de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i les normes reglamentàries que despleguen la potestat sancionadora.

2. La competència per iniciar el procediment sancionador correspon al director general de Comerç Exterior.

3. Són òrgans competents per resoldre el procediment sancionador:

- El Consell de Ministres si la sanció és superior a 10.000.000 de pessetes.
- El ministre d'Economia i Hisenda si la sanció és superior a 5.000.000 i no passa de 10.000.000 de pessetes.
- El secretari d'Estat de Comerç, Turisme i de la Petita i Mitjana Empresa si la sanció no passa de 5.000.000 de pessetes.

Article 7. *Multes coercitives.*

1. El ministre d'Economia i Hisenda, amb independència de les sancions que corresponguin, pot imposar, amb l'advertència prèvia, multes coercitives a les persones requerides per donar informació a la Comissió Europea o a la Secretaria d'Estat de Comerç, Turisme i de la Petita i Mitjana Empresa, d'acord amb el que estableixen l'article 2 del Reglament (CE) número 2271/96, i l'article 2.2 d'aquesta Llei, que no atenguin aquest requeriment.

2. Les multes a què es refereix l'apartat anterior s'imposen per un import de 500.000 a 1.000.000 de pessetes, es reiteren en lapsos de temps que siguin suficients per atendre el requeriment i pugen com a màxim global a la quantitat de 5.000.000 de pessetes.

Disposició final primera. *Actualització de sancions.*

Es faculta el Govern per actualitzar, mitjançant reial decret, l'import de les sancions que preveu aquesta Llei.

Disposició final segona. *Facultats de desplegament.*

S'autoritza el Consell de Ministres per dictar, a proposta del ministre d'Economia i Hisenda, les disposicions necessàries per al desplegament d'aquesta Llei.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat.»

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 13 de juliol de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

16717 LLEI 28/1998, de 13 de juliol, de venda a terminis de béns mobles. («BOE» 167, de 14-7-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Llei 50/1965, de 17 de juliol, sobre venda a terminis de béns mobles, va constituir dins el nostre ordenament un precedent fonamental en la legislació protectora dels consumidors, sense excloure l'adquirent de béns d'equip que s'integren en processos productius. Per mitjà del sistema d'ajornament de pagament i de préstecs destinats a facilitar l'adquisició dels béns, es va voler regular una sèrie d'operacions que fessin possible d'accedir-hi amb la concessió d'unes importants garanties per al venedor.

És característic de la legislació moderna, i molt especialment de la que respon a la incorporació al dret intern de les directives dictades en l'àmbit de la Unió Europea, l'increment de la protecció que es dispensa al consumidor de tota mena de béns i serveis. Aquesta Llei es dicta, precisament, per imperatiu de la Llei 7/1995, de 23 de març, de crèdit al consum, que va tenir per objecte incorporar al dret espanyol la Directiva del Consell de les Comunitats Europees 87/102/CEE, de 22 de desembre de 1986, relativa a l'aproximació de les disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres en matèria de crèdit al consum, i la seva modificació posterior per la Directiva 90/88/CEE, de 22 de febrer de 1990. D'aquesta manera, la Llei de crèdit al consum protegeix el consumidor a qui es concedeix un crèdit per satisfer necessitats personals mitjançant disposicions que obliguen el qui el concedeix a informar, en els termes previstos legalment, sobre les característiques i les condicions del crèdit, i a mantenir l'oferta durant un termini determinat. Així mateix, permet al consumidor, amb el compliment previ dels requisits que exigeix l'ar-

ticle 15 de la Llei 7/1995, de 23 de març, de crèdit al consum, oposar excepcions derivades del contracte davant l'empresari amb qui hagi contractat i davant d'aquell o aquells amb qui estigui vinculat d'alguna manera per la concessió del crèdit, i prohibeix exigir cap pagament al consumidor en cas que aquest consumidor no obtingui el crèdit de finançament previst. Altres disposicions que, en definitiva, redunden en benefici del consumidor són la definició de conceptes com els de cost total del crèdit i taxa anual equivalent, informació sobre els acomptes en descoberts i límit de l'interès aplicable als crèdits concedits en forma de descoberts en comptes corrents.

La necessitat de modificar la Llei 50/1965 és determinada per la coincidència parcial o la superposició del seu àmbit d'aplicació amb la Llei de crèdit al consum que, en l'article 1, es refereix a la concessió d'un «crèdit sota la forma de pagament ajornat, préstec». Aquesta superposició va donar lloc al fet que la Llei de crèdit al consum tingués en compte el text que és avui objecte de reforma. Tant és així que la disposició final tercera d'aquesta, al mandat de la qual dona compliment la present Llei, concedeix al Govern un termini de sis mesos per presentar a les Corts Generals un projecte de Llei de modificació de la Llei 50/1965, sobre la regulació de la venda a terminis de béns mobles.

Tenia una especial rellevància el contingut de la disposició final segona de la Llei de crèdit al consum la qual, en el paràgraf primer, declarava d'aplicació preferent aquest text i d'aplicació supletòria la Llei 50/1965 quan coincidien els seus àmbits. Així mateix, el paràgraf segon declarava d'aplicació necessària a tots els contractes subjectes a la Llei 50/1965 determinats preceptes de la Llei de crèdit al consum. Atesa aquesta situació, la present Llei parteix del criteri bàsic de remetre a la Llei de crèdit al consum les mesures que tinguin com a finalitat fonamental incrementar el nivell de protecció al consumidor i de centrar en la Llei de venda a terminis la regulació del contracte de compravenda de béns mobles. D'aquesta manera, s'ha introduït en l'articulat un nou precepte que fa referència expressa a aquest sistema d'aplicació preferent i supletòria d'ambdós cossos legals, s'hi ha incorporat el contingut dels articles de la Llei de crèdit al consum que són d'aplicació necessària i se n'ha derogat la complexa disposició final segona.

En aquesta Llei de venda a terminis de béns mobles s'ha respectat, en gran manera, l'estructura del text i la redacció de l'articulat de la Llei 50/1965, també objecte de derogació. Quant a les modificacions que opera aquest text, s'adverteix en primer lloc una reducció del nombre de preceptes que el componen, atès que, com ja s'ha apuntat, queda deferida a altres la defensa del consumidor i desapareixen articles que ara quedaven absolutament buits de contingut, tant per la configuració administrativa actual com per la pràctica econòmica de les vendes ajornades amb nous mitjans de pagament. En segon lloc, les modificacions més rellevants se centren a mantenir l'àmbit d'aplicació de la Llei anterior i a precisar que només els contractes que tinguin per objecte béns mobles identificables accedeixen al Registre que preveu la Llei i es beneficien de les garanties de la inscripció; a suprimir el desemborsament inicial com a condició necessària per a la perfecció del contracte i a facilitar el procediment previst per cobrar els crèdits nascuts dels contractes inscrits al Registre per mitjà de mecanismes com ara fixar el tipus de la primera subhasta en el preu de venda al comptat si, a aquest efecte, les parts no n'han fixat un altre en el contracte.

En tercer lloc, hi ha nombroses remissions a la Llei de crèdit al consum, que fan referències expresses o porten a la Llei el contingut de les disposicions enca-